

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788756752/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

stod her og tænkte på mit tilbagelagte, så unge og dog så indholdsrige liv. Mange billeder, lyse og mørke, fremstillede sig for min sjæl. Her endte et afsnit af mit liv, et nyt begyndte fra i morgen af. Hvad ville dette nye bringe? [Jeg stod og stod, indtil nattekølden mindede mig om at lukke vinduet og begive mig til ro, idet jeg atter fornyede min tak til Gud og min bøn om, at han fremdeles ville våge over mig.]

Næste morgen kl. 8 var vor rejse til Slangerup bestemt. Jeg havde dagen iforvejen skrevet til mine venner på søkadetakademiet, kommandør Wulffs, at jeg den næste morgen rejste til Slangerup for at vies til professor Heiberg. Vor morgenkaffe nød vi i haven, hvor Heiberg snart indfandt sig. Klokken slog 8, men endnu så vi intet til vognen, der skulle befordre os. Utålmodig gik Heiberg hvert øjeblik ud for at se ned ad gaden, om den ikke var til at øjne, men vendte mere og mere utålmodig tilbage. Endelig lod den sig tilsyne, og han kom for at underrette mig derom og bede mig om at gøre mig færdig. Heibergs moder tog en moderlig og kærlig afsked med mig og sin elskede søn. Også min unge tilbeder Georg, der nu af kærlighed til Heiberg havde bragt sit sind i ro, sagde mig et venligt og højtideligt farvel. Da Heiberg og jeg befandt os ene i den lukkede vogn, der nu i rask trav rullede ned ad gaden, greb han min hånd og kyssede den inderligt; og således siddende ene ved hinandens side havde vi nu tid til at udtale mangt et ord, mangen en beslutning; og vi overgav os til skønne forhåbninger for fremtiden.

Det var en aftale, at Heibergs moder, så snart vi var borte, skulle gå hjem til mine forældre og bringe dem vor sidste hilsen og berolige dem, fordi vi således ene tog bort, hvilket de just ikke havde syntes så meget godt om. Dette ærinde udførte hun med al den kærlighed og samvirkighedsfuldhed, der var hende egen. Det trøstede dem, at heller ikke hun var med ved brylluppet, og at det altså ikke var en tilsidesættelse mod dem, at de ikke var indbudte til at ledsage os.

Omsider nåede vi præstegården i Slangerup. Noget undselig trådte jeg ind til disse mig ubekendte præstefolk. Men den gamle venlige mands og kones modtagelse forjog snart denne følelse. Efter at have nydt en frokost bad præsten mig om at iføre mig min brudestads, for at vi kunne begive os til kirken. Præstekonen an-